

עין משפט
נר מציה

בנ א מיי פ"ב מהל' אבות הטומאה הל"ו:
ב [מיי] **שס פ"א** הלכה ג]:
ג מיי **שס פ"ב** הל' ו':
בד ד ה מיי פ"ב מהל' כלים הלכה ט':

שיטה מקובצת

א דה"ל מדרס ומגע זב כר':

רבינו גרשום

אמאי טומאת בית הסתרים היא. כלומר דאין חלוקין כשאר טמאות דנוגע טמא לטהור אלא מחוברין הן אמאי הכשר מגע נבלה. דתנן שלשה על שלשה שנחלקו. שהיה טמא מדרס ונחלקו טהור מאותו מדרס: אבל טמא מגע מדרס. אחר שחלק בשעת פרישתו נוגע אחד לחבירו: והא קא חזינן הכא לר' מאיר שטומאת בית הסתרים מטמאה שדומה כמו שנוגע אחד לחבירו דקאמר טמא מגע מדרס: ולא איתמר עלה אמר ר' יוסי דלא מודי בשלשה על שלשה שנחלקו דהתא טמא טומאת בית הסתרים מודי באבר דטומאת בית הסתרים מטמא. מ"ט דלאו איתמר עלה אמר עולא לא שנו אלא ששלשה על שנו אלא בשלשה על שלשה דלא טמאה טומאת בית הסתרים אבל שלש על שלש הבאות כר' כלומר הבאות מבגד גדול טמא וכו': רבינא אמר בגד לאו לחיתוכא קאי. כלומר אפי' ר' יוסי דמטהר לענין בגד מטומאת בית הסתרים מטמא לענין אבר בגד לאו לחיתוכא קאי ולא דמי כמאן דחתוך ונוגע בהדי הדדי אבל אבר דלחיתוכא קאי ודמו כמו דנוגע בהדי הדדי:

עב:

טהור מן המדרס. מתחלה כשנטמא מדרס נרץך לומר דהיי שס פשוטי כלי עץ מפקיק צין רגלו לצבד דלי אין שס פשוטי כלי עץ לא הוה פליג ר' יוסי דהא בל לו מדרס ומגע זצ ביחד אס היה יתף או מדרס ומגע מדרס אס היה נעול וכשצא צצת אחת מודה ר' יוסי כדמשמע צהקומץ

רצה (מנחות דף כד.):

אלא שאם נגע בו הזב בר'. שנגע צו מקמי מדרס איירי או שיתף דרס דהוה ליה מדרס ומגע ויהוצ צצת אחת דלי לצסוף לא אחי מגע דקיל וחילל אמדרס החמור כדמשמע צהקומץ [רצח] (שס) ושס ד"ה כ) דקתייב צצרייתא מודה ר' יוסי צשני סדיינס המקופלים ומונחיס זה על זה וישצ עליהן הזצ שהעליון עמא מדרס והתחתון טמא מדרס ומגע מדרס פי' שש אור צין הסדיין שמונחין על גבי קונדסין זה למעלה מזה וישצ זצ על העליון עד שהצביד העליון שנגע צתחתון וכגון שפשוטי כלי עץ מפסיק צינו ולסדיינס דצעליון קדם המדרס לנגע וצתחתון צאים צצת אחת שהצביד על העליון עד שהגיע לתחתון נטמא מדרס מחמת הזצ ומגע מדרס מן הסדין העליון ושיניהס צאים צצת אחת ומעיקרא דקא הוה צעי למיפשט צעיא דעשרון שחלקו ונטמא אחד מהס והניחה י' צציקא וחזר טצול יוס ונגע צטמא מי אמרינן שצע ליה טומאה או לא ויטמא גס חלק השני ע"י צירוף כלי ופשיט ממתני' דסדין טמא מדרס עשאו וילון טהור מן המדרס צכל טמא מנגע מדרס אמר ר' יוסי וכי צאזיה מדרס נגע זה אלא שאס נגע צו הזצ טמא מאי לאו אפי' לצסוף אכתי לא ידע צרייתא דשני סדיין דמוכח צדיא דלא חייל לצסוף מנגע

מדרס דקיל אמדרס דחמור וא"ת דצשלחי העור והרטצב (לקמן דף קכח:) תניא החותך כוית צצר מאצב מן החי חישצ עליו ואח"כ חתכו טמא ופריך טומאת צית הסתרים היא ומשני ר"מ היא והשתא היכי חייל אחר המצצבה טומאת אוכלין דקיל טומואת אצב מן החי דחמיר וי"ל דטומאת אוכלין חמיר שראוי להצטרף עס פחות מכצילה אוכלין צכל קודס שיחשצ עליהס לא היה ראוי להצטרף והרב ר' שמשון אומר דצצע ליה טומאה לא שייך דצצר שהטומאה צאה מגופו וחילל שפיר אפי' קל על חמור וכפירושו משמע צהקומץ רצה (מנחות דף כד:) דצעי למיפשט מההוא דצ' סדיינס דלא אמר שצע ליה טומאה שהרי צחתון טמא מדרס ומגע מדרס פי' אע"ג דעליון אינו טמא אלא מדרס היינו משוס דלא חייל מגע דקיל אמדרס דחמור צוה אחר זה אצל מתחתון צעי למיפשט כיון דצצת אחת ודאי חל אפי' קל על החמור וא"כ צשיניהס שוים כי ההיא דעשרון שחלקו חליס אפי' צוה אחר זה ומשני דצצת אחת ודאי חייל אפי' קל על חמור צכל צוה אחר זה אפי' שניהס שוין לא חייל האחרון והשתא לפי סצבת הפושט אמאי לא פשיט מר"מ דאמר גבי סדין שעשאו וילון דטמא מגע מדרס אלמא דחל קל עס החמור צצת אחת אלא ודאי כשהטומאה צאה מגופו לא אמרי' שצע ליה טומאה וחל אפי' קל על חמור אפי' צוה אחר זה ויש לדחות דלא צעי למפשט מר' מאיר י' דהא ר' יוסי פליג עליה מהאי טעמא ולהכי לא פשיט אלא מר' יוסי: **אבר שיש על שיש הבאות מבגד גדול בשעת פרישתן מאביהן מקבילות טומאה מאביהן**. דקודס שנחלק לגמרי נוגעות חתיכות זו לזו והיי' דצשלשה על שלשה משכחת לה דמודה ר' יוסי כגון שלא הפסיק פשוטי כלי עץ צין רגלו לצבד דאחי מדרס ומגע צצת אחת ואפי' אס הפסיק נמי אס היה נכפל צעשה שדרס עליו ששני ראשיהן נוגעים זה צוה צגלוי דלין זה צית הסתרים וצצת אחת קאחו אלא ניחא ליה לאשכוחי טומאת מגע אפי' צצצד שיהיה עומד כל שעה מתוח והיה שס פשוטי כלי עץ המפסיק דומיא דרישא: **בשעת פרישתן מקבלין טומאה מאביהן**. (דף קכח:) גבי החותך צצר מן החי דטמא ומוקי לה כר"מ דאמר טומאה דצית הסתרים מטמא לוקמה אפי' כר' יוסי דצצעת פרישתו מקצבל טומאה מהאצב ודוחק לומר דמייירי כגון דצמשהו ראשון שנחתך לא היה צאצב כדי לעלות ארוכה וי"ל דצעי לאוקמי אף צניחו צכל כחו דלא מקצבל טומאה מאצביהן צצעת פרישה מאצביהן וכי האי גוונא משני צפ' אמרו לו (כרימות דף טו:) ומיהו צפ' כי"ד לולין (פסחים דף פה. ושס ד"ה ורצינא) גבי אצב ש"נא מקצמו דחותך עד שמגיע לעלס וקולף קד שמגיע לפרק וחותך ודייק מניה דלא גזור טומאה על היוצא דא"כ היה מטמא מה צצצנים ומשני

בהמה המקשה פרק רביעי חולין

מה מצינו. כדקתני לקמיה ומנין לטרפה ששחיטתה מטהרתה: **אף שחיטת צהמה טטהר אס האצב גרסי'**: **לא אס טיהרה שחיטת טרפה אוחס**. שחיטתה מן הדין הוה שהרי דצב שגופה: **ומנין לטרפה ששחיטתה מטהרתה**. דשמא אינה מטהרתה ומן הדין אינה מטהרתה

שצהמה טמאה אסורה צאכילה: **ומה עמאה אין שחיטתה מטהרתה**. מלגמא דהכי תניא צתורת כהניס) לכל הצהמה אשר היא מפרסת פרסה וגו' כל הנוגע צהס יטמא^א להציא צהמה טמאה שלא תטהרנה שחיטתה והלא דין הוה השרץ אסור צאכילה וצהמה טמאה אסורה צאכילה מה שרץ אין שחיטתו מטהרמו דכתיב צהו^ב טמאים הס לכס אף צהמה טמאה לא תטהרנה שחיטתה או כלך לדרך זו צהמה טמאה אסורה צאכילה וטרפה אסורה מה טרפה שחיטתה מטהרתה אף צהמה טמאה כן תלמוד לומר הנוגע צהס להציא צהמה טמאה שלא תטהרנה שחיטתה: **שלא הויה לה שעס הכושר**. ליטטר מוטומאתה ע"י שחיטה: **תאמר צטרפה שחיטה לה שעס הכושר**. וכיון דחל עלה חורת שחיטה מו לא פקעה מיניה והויא צכלל שצר אלא וצקר: **טול לך מה שהצתס**. טול מכאן ראייה זו שהצתס: **הרי שנולדה טרפה מן הצטן מנין**. שמהרנה: **שיש צמיה שחיטה**. הלכך לא נפקא מכלל צקר ואלץ צכל צן שמונה חי שנולד מצהמה חיה אין לנו צמה לטהר אפי' נחשט לפי שאינו צכלל צקר ואלץ: **גמ' אמיא**. צצר העובר טמא והלא לא נגע האצב צצצר אלא ע"י חצורו אותו מגע חצור צית הסתרים הוה שאינו נראה: **וטומאת צית הסתרים**. קר"ל צצס' נדה (דף

מצ:) דלא מטמיא: **לימא ר"מ לטעמיה**. דאית ליה טומאת צית הסתרים מטמיא: **שלשה**. טפחים צבד שראוי למדרס והיי מדרס הזצ שהוה אצ הטומאה כדכתיב^א וכל אשר יגע צצמכצו וגו': **שנחלק**. ואינו ראוי עוד למדרס צכל ראוי הוה לשצר טומאות דקי"ל שלס אצצעות על שלס חזי לעניינס א^א ולעשירים: **טהור מן המדרס**. מלגמא אדס וכלינס: **אצל טמא מגע מדרס**. טומאת הנוגע צמדרכ יס לו והוי ראשון לטומאה מפני שנגעו זה צוה צעורן מחוצדין שהיו מדרס: **וכי צאזיה מדרס נגע זה**. מאחר שנחלק שהרי מגע חצירו אינו מגע לפי שהוה צית הסתרים אלא אס י"ל שיש כלוס טומאה י^א משמרת עליו לאו משוס מגע מדרס: **אלא שאס נגע צו הוצ**. צרגלו ערוס כשדרס עליו או לאחר שדרס עליו והוי עליו שני טומאות טומאת מדרס שהיא אצ הטומאה וטומאת מגע שהיא ראשונה ואינה אלא לטמא אוכלין ומשקין ונחלק טהור מטומאת מדרס ואינו אצ הטומאה עוד צכל טמא מגע הזצ כ"ז שלא טצל ונפחת מג' אצצעות: **לא שנו**. דנחלק ר' יוסי על ר' מאיר: **אלא צשלשה על שלשה שנחלק**. דליכא למימר צצעת פרישתן זה מזה קצלו טומאת מגע זה מזה שהרי צצעת פרישתן לא יס צוה כדי לטמא צבד ולא צוה כדי לטמא צבד שצרי אין צהס שיעור אצ הטומאה: **אצל ג' אצצעות הצאין מצבד גדול**. שהיה טמא מדרס וחתכו ממנו שלס אצצעות טיהרה חתמיכה הקטנה מן המדרס שאין צה כשיעור וטומאה מגע מדרס אפי' לר' יוסי דאמר אין מגע החצור מגע דהא צית הסתרים היא הכא מודה משוס דצצעת פרישתו מאציו אי אפשר לזמצס שלא יגע מעט מעט וצצעת פרישה אינו צית הסתרים ומקצבל טומאה מאציו שיש צו שיעור אצ הטומאה. והכא גבי מתני' נמי אפי' ר' יוסי מודה דמגעו מגע משוס שעת פרישה כשחותך האצב מן העובר: **כחתוך**

צצצד שיהיה עומד כל שעה מתוח והיה שס פשוטי כלי עץ המפסיק דומיא דרישא: **בשעת פרישתן מקבלין טומאה מאביהן**. (דף קכח:) גבי החותך צצר מן החי דטמא ומוקי לה כר"מ דאמר טומאה דצית הסתרים מטמא לוקמה אפי' כר' יוסי דצצעת פרישתו מקצבל טומאה מהאצב ודוחק לומר דמייירי כגון דצמשהו ראשון שנחתך לא היה צאצב כדי לעלות ארוכה וי"ל דצעי לאוקמי אף צניחו צכל כחו דלא מקצבל טומאה מאצביהן צצעת פרישה מאצביהן וכי האי גוונא משני צפ' אמרו לו (כרימות דף טו:) ומיהו צפ' כי"ד לולין (פסחים דף פה. ושס ד"ה ורצינא) גבי אצב ש"נא מקצמו דחותך עד שמגיע לעלס וקולף קד שמגיע לפרק וחותך ודייק מניה דלא גזור טומאה על היוצא דא"כ היה מטמא מה צצצנים ומשני

דטומאת

מסורת הש"ס

א) ולקמן קטע. נדה מא: א) ב) כלים פכ"ז מ"י, א) מלת ומניא טעות הדפוס שהרי הך מלתא דאמר ר' יוסי נשנית צמשה כלים שס, ד) [פסחים פה: א] ב) [שמיני פרשה ד, א) [ויקרא יא, א) א) [שס, ח) [ויקרא טו, ט) צ"ל משויירת. רש"ל, י) פי הוה כלי שרת, ס) [צ"ל דהוה אמניא],

גליון הש"ס

גב' (דברי ר"מ ותניא). נראה שלא לגרוס אלו חביות:

הגהות הב"ח

א) גב' ומנין לטרפה ששחיטתה וכו' טמאה אסורה צאכילה וטרפה כ"ל ומצת אף נמחק: ב) תוס' ד"ה צצעת וכו' צצר מאבר מן החי:

הגהות מהר"ב
רנשבורג

א) רש"י ד"ה שנחלק וכו' חזי לעניינס ולעשירים. מלת ולעשירים נמחק. וי"צ כי"ל למחקן או ד"ל לא לעשירים דהיי איתא צצצת דף כ"ו ע"ב:

מנאי

מסורת הש"ס

אין צהס, איסור לאז של אצור מן החי: **אלא מַאזס פרוש**. צעלמא מדרבנן וקרא אַסמכתא צעלמא. אלמא אין שחיטה עושה ניפול: **אכלו לזה**. האצור המדולדל: **אינו לוקא**. דמנזות פרוש צעלמא הוא: **אהדרינאו**. צכעס: **כי אמרי אנא**. דלוקא משזס ניפול ואַשמיעך רצ^ט דלגא משזס נצלה מתרינן ציה אלגא משזס אצור מן החי: **וכל אשר**. צשרליס כתיב: **מנצלס נפקא**. וכי יפול מנצלס: **אלא**. הכי קאמר כל אשר יפול מהס צמותס על ידי מיתה הויא נפילה מהס איצריס המדולדליס צהס: **צשרליס כתיב**. דלגא שייכא צהו שחיטה והיכי ממעטת שחיטה מהאי קרא: **אס אינו ענין כו'**. דעל כרחק צמותס מיעוטא הוא דלגופיה לא איצטריך דהא צמתיס משמעיי נעצלסם כתיב ונכתוב וכי יפול למימרא דעזסיס ניפול ולא צעי צמותס אלגא על כרחק למעוטי שחיטה: **דלאו צני שחיטה נינאו**. ולא איצטריך צמותס דהא אפילו שחיטתס מיתה היא: **דעין מיסה**. עעין שעת מיתה שהיו לחיס למעוטי סרן שיצט: **דעובר חי**. דיס צמינו שחיטה מהניגא שחיטה אף לאצור הויאל לטערו: **והפניא**. צתורת כחניס^ט גצי וכי ימות מן הצהמה כו': **בן ח' יוכיח אַע"פ שיש צמינו שחיטה אין שחיטה מעהרתו**. אס נולד ושחטו אצל אגצ אמו ניתר צשחיטת אמו דצרי הכל אף טריפה אַע"פ שיש צמינה שחיטה לא טעהרנה שחיטתה ומתני' קתני בן ח' אין צמינו שחיטה: **אמר רצ כהנא**. האי דקתני תנא דצרייתא יס צמינו שחיטה אגצ אמו קאמר שניתר צשחיטת אמו: **מינא דאמיה לא פריך**. לא חשיבא ליה פירכא דהואיל ואין צצני ח' שחיטה אגצ צמינו שחיטה קרינא ציה: **ולאהי תנא**. דצרייתא דפריך מינא דאמיה וסצור יס צמינו שחיטה קרינא ציה: **טרפה דשחיטה מטהרס מנא ליה**. תיפוק ליה מצהמה טמאה דאין שחיטה מטהרתה: **ושחט צה בן ט' חי**. ויאל אחר שחיטתו ואמו קיימת. בן ח' לא קא מיצעי ליה דהא אפילו יאל לאויר העולם ושחטו תנן צמתניתין (נעיל דף עב:). אין שחיטתו מטהרתו: **אצל צמעי אמו לא שריא שחיטה**. דיליה וכ"ס לרצנן דאמרי לא שייכא ציה שחיטה כלל אפילו יאל חי לאחר שחיטה דאין שחיטה צו אלגא ציאל לאויר צחי אמו: **או דילמא אפי' לרצנן**. שריא ליה שחיטתו דקסצרי רצנן ד' סימנין אכשר ציה רחמנא צאחא שני הסימניס שישחטו או של אמו או שלו וכ"ס לרצי מאיר דאמר שחיטה שייכא ציה: **ס"ס**. דתנן צמתני' הרי שנולדה טרפה מן הצטן מנין וקס"ד דאפילו צנטרפה שעה אחת קודס ליתדה קאמר דלא היתה לה שעת הכושר לישחט ולא חל עליה

תורה אור השלם

1. וּבַל אֲשֶׁר יַפֵּל עֲלָיו מִמָּה בְּמִקְוֶה יִטְמָא מִקְוֵי כָּל־עַץ אוּ בְגָד אוּ עוֹר אוּ שֶׁק כָּל כְּלֵי אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה מִלֵּאבָבָה בָּהֶם בְּפִים יוֹבֵא וְטָמֵא עַד הָעֶרֶב וְשָׁחַר:

2. וְכִי יָמוּת מִן הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר הוּא לִבֶּם לֵאבֹבָה דְּבִגְדֵי בְּגָבְלָתָה יִטְמָא עַד הָעֶרֶב:

וּקְרָא יא לב

גליון הש"ס

מתני' **מצא בן תשעה חי**. עיי' נדה דף מד ע"א תוס' ד"ה אהי: רש"י ד"ה כי אמרי אנא וכו' דלא משום נבלה חטריגן. תמוה לי אמאי ל"א כפשוטו דהאצור הוא כות שם הגזרים והעצמות דלגצי נבלה היו חתי שיעור וכן יימ להושיטו לנן נח:

הגהות מוה"ב רנשבורג

א] גמ' ורבה אמר כמחלוקת בזה כן וכו'. כ"צ מיי' פ"ה מהלכות מאכלות אסורות הל' יא וע"ש במ"מ:

מוסף רש"י

מקצת בהמה מטמאה. כגון אצור ממנה, מדכתיב וכי ימות דמשמע כעין מיתה שאינה עושה חליפין, והיינו אצור, וסיפיה דקרא הטועה צנבלתה יטמא, ומקצת בהמה אינה מטמאה. ואף על פי שהיא כחמה כגון טרפה ששחטה (לקטון כהנא).

בהמה המקשה פרק רביעי חולין

אין צהס. איסור לאז של אצור מן החי: **אלא מַאזס פרוש**. צעלמא מדרבנן וקרא אַסמכתא צעלמא. אלמא אין שחיטה עושה ניפול: **אכלו לזה**. האצור המדולדל: **אינו לוקא**. דמנזות פרוש צעלמא הוא: **אהדרינאו**.

צכעס: **כי אמרי אנא**. דלוקא משזס ניפול ואַשמיעך רצ^ט דלגא משזס נצלה מתרינן ציה אלגא משזס אצור מן החי: **וכל אשר**. צשרליס כתיב: **מנצלס נפקא**. וכי יפול מנצלס: **אלא**. הכי קאמר כל אשר יפול מהס צמותס על ידי מיתה הויא נפילה מהס איצריס המדולדליס צהס: **צשרליס כתיב**.

דלגא שייכא צהו שחיטה והיכי ממעטת שחיטה מהאי קרא: **אס אינו ענין כו'**. דעל כרחק צמותס מיעוטא הוא דלגופיה לא איצטריך דהא צמתיס משמעיי נעצלסם כתיב ונכתוב וכי יפול למימרא דעזסיס ניפול ולא צעי צמותס אלגא על כרחק למעוטי שחיטה: **דלאו צני שחיטה נינאו**. ולא איצטריך צמותס דהא אפילו שחיטתס מיתה היא: **דעין מיסה**. עעין שעת מיתה שהיו לחיס למעוטי סרן שיצט: **דעובר חי**. דיס צמינו שחיטה מהניגא שחיטה אף לאצור הויאל לטערו: **והפניא**. צתורת כחניס^ט גצי וכי ימות מן הצהמה כו': **בן ח' יוכיח אַע"פ שיש צמינו שחיטה אין שחיטה מעהרתו**. אס נולד ושחטו אצל אמו ניתר צשחיטת אמו דצרי הכל אף טריפה אַע"פ שיש צמינה שחיטה לא טעהרנה שחיטתה ומתני' קתני בן ח' אין צמינו שחיטה: **אמר רצ כהנא**. האי דקתני תנא דצרייתא יס צמינו שחיטה אגצ אמו קאמר שניתר צשחיטת אמו: **מינא דאמיה לא פריך**. לא חשיבא ליה פירכא דהואיל ואין צצני ח' שחיטה אגצ צמינו שחיטה קרינא ציה: **ולאהי תנא**. דצרייתא דפריך מינא דאמיה וסצור יס צמינו שחיטה קרינא ציה: **טרפה דשחיטה מטהרס מנא ליה**. תיפוק ליה מצהמה טמאה דאין שחיטה מטהרתה: **ושחט צה בן ט' חי**. ויאל אחר שחיטתו ואמו קיימת. בן ח' לא קא מיצעי ליה דהא אפילו יאל לאויר העולם ושחטו תנן צמתניתין (נעיל דף עב:). אין שחיטתו מטהרתו: **אצל צמעי אמו לא שריא שחיטה**. דיליה וכ"ס לרצנן דאמרי לא שייכא ציה שחיטה כלל אפילו יאל חי לאחר שחיטה דאין שחיטה צו אלגא ציאל לאויר צחי אמו: **או דילמא אפי' לרצנן**. שריא ליה שחיטתו דקסצרי רצנן ד' סימנין אכשר ציה רחמנא צאחא שני הסימניס שישחטו או של אמו או שלו וכ"ס לרצי מאיר דאמר שחיטה שייכא ציה: **ס"ס**. דתנן צמתני' הרי שנולדה טרפה מן הצטן מנין וקס"ד דאפילו צנטרפה שעה אחת קודס ליתדה קאמר דלא היתה לה שעת הכושר לישחט ולא חל עליה

דהאי טרפות ודאי הוה צה משנזרה וכגון שיתור זה צרגליס האחרוניס דאמר צצבורות (דף מ). דצעלתה ה' רגליס הרי זה מוס ואמרי' התס' לא שנו אלגא שחקר או יתר ציד אצל צרגל אפילו טרפה נמי הוי דכל יתר כנטול דמי: **בתני' קורעו**. שאין כריך שחיטה ומודי ר"מ צהו דליהרצו מכל צצהמה תאכלו דלאו חדשים איכא ולאו אירא איכא הילכך לאו צהמה הוא: **ומוילא אס דמו**. דחלצו הוא דמותר כדקתני לקמן (דף עה). מה חלצו ושתי הכליות האמורין צאָסס מוצא מכלל שליל אף כל מוצא מכלל שליל אצל דמו לא גרע מדס האצריס דקי"ל צצכיתות (דף כא): **דס האצריס עובר צלא תעשה: טעון שחיטה**. דחדשים גרמי לשוייה צהמה צאנפי נפשיה ולא איתרצאי מכל צצהמה תאכלו ולרצנן חדשים ולידה גרמי דרצנן מרצו ליה להיתרא מכל צצהמה תאכלו: **וחייב צאזוס ואס צנו**. שלא ישחטנו ציוס ששחטו אמו:

אין בהן אלא מצות פרוש בלבד ויתיב רב יוסף קמיה דרב הונא וייתיב וקאמר אמר רב יהודה אמר רב אכלו לזה לוקה אמר ליה ההוא מרבנן לא תציתו ליה הכי אמר רב יצחק בר שמואל בר מרתא משמיה דרב אכלו לזה אינו לוקה אמר ליה רב הונא אנן אמאן נסמוך אהדרינאו רב יוסף לאפיה אמר ליה מאי קושיא כ"י אמרי אנא במיתה דעושה ניפול כי אמר איהו בשחיטה דאינה עושה ניפול אמר רבא מנא הא מלתא דאמור רבנן ^טמיתה עושה ניפול שחיטה אינה עושה ניפול דכתיב יוכל אשר יפול עליו מהם במותם יטמא למעוטי מאי אילימא למעוטי בחייהם מנבלתם נפקא אלא ש"מ מיתה עושה ניפול ואין שחיטה עושה ניפול אמר ליה רב אדא בר אהבה לרבא והא קרא בשרצים כתיב אמר ליה אם אינו ענין לשרצים דלאו בני שחיטה נינהו תנהו ענין לבהמה ואכתי מבעי ליה ^טכעין מיתה לחין מטמאים יבשים אין מטמאים תרי במותם כתיבי אמר רב חסדא מחלוקת באבר דעובר חי אבל באבר דעובר מת דברי הכל שחיטה עושה ניפול א ורבה אמר במחלוקת בזה כך מחלוקת בזה: בן שמנה חי (וכו')[:

והתניא בן שמנה חי יוכיח שאף על פי שיש במינו שחיטה אין שחיטתו מטהרתו אמר רב כהנא יש במינו שחיטה אגב אמו ותנא דידן מינא דאמיה לא פריך ולהאי תנא דפריך טרפה דשחיטתה מטהרתה מנא ליה נפקא ליה מדרב יהודה אמר רב ^טדאמר רב יהודה א"ר ואמרי לה במתניתא תנא אמר קרא יוכי ימות מן הבהמה מקצת בהמה מטמאה ומקצת בהמה אינה מטמאה ואיוו זו זו טרפה ששחטה בעי רב הושעיא יהושיט את ידו למעי בהמה ושחט בן ט' חי מהו תבעי לר"מ ותבעי לרבנן תבעי לר"מ עד כאן לא קאמר רבי מאיר בן פקועה טעון שחיטה ה"מ היכא דיצא לאויר העולם אבל במעי אמו לא שריא ליה שחיטה או דילמא אפילו לרבנן ^טד' סימנין אכשר ביה רחמנא אמר רב חגניא ת"ש הרי שנולדה טרפה מן הבטן ואי איתא משכחת לה דהיתה לה שעת הכושר דאי בעי עייל ידיה ושחטה אמר ליה רבא תני שנוצרה טרפה מן הבטן ומשכחת לה בבעלת ה' רגלים: **מתני'** יהושחט את הבהמה ומצא בה בן שמנה חי או מת או בן תשעה מת קורעו ומוציא את דמו ^טמצא בן תשעה חי ^טטעון שחיטה וחייב באותו ואת בנו דברי ר"מ וחכמים אומרים ישחיטת אמו מטהרתו

ר"ש

אין בהם אלא מצות פרוש בלבד. וקרא דצרייתא אינו אלגא אַסמכתא צעלמא וא"ת וכיון דמדאורייתא שרי צאכילה אמאי נקט צצרייתא דלעיל (דף עה). לא אס טייהרה שחיטת טרפה אותה ואת האצור המדולדל צה מה שייך שס להזכיר אצור מדולדל דשרי אף צאכילה וי"ל דה"ק אצור המדולדל צה גזרו ציה רצנן איסור אכילה ולא גזרו שלא תהא שחיטה מטהרתו כמו עובר דצר שאינו גופה: **תרי במותם כתיבי**. וא"ת הא אכתי כריכי לצדדשינן צהעור והרוצט (לקמן דף קכח): יכול צצר הפורש מן השרליס יהא טמא תלמוד לומר צמותס מה מיתה שאינה עושה חליפין כו' וי"ל דענין מותס וההיא דרשה מחד צמותס נפקא אי נמי דרשה דהתס מנצלסם נפקא מה נצלה שאין עושה חליפין ונקט צמותס לפי שהיא דרשה פשוטה:

מחלוקת באבר דעובר חי. וצנן ח' דאילו בן ט' כשאר צהמה הוא לר"מ וטעון שחיטה: **ולרהאי תנא דקפריך טרפה דשחיטה מטהרתה מנא אן**. קצת תימה דכולא חדא צרייתא היא צת"כ ידע רישא ולא ידע סיפא^ט): **נפקא ליה מדרב יהודה כו'**. וא"ת דתניא צצ"פ רבי אליעזר דמילה (שנת דף קלו). לאללה להציא בן ח' שאין שחיטתו מטהרתו ורבי יוסי ור"א צרצי שמעון אומרים שחיטתו מטהרתו והשתא כוילהו לא מתוקס כתנא דמתני' דאפילו ת"ק דהתס משמע דאי לאו לאללה ה"א דשחיטה מטהרתו ולתנא דמתני' בן ח' כיון דאין צמינו שחיטה ידעינן ליה מצהמה טמאה דאין שחיטה מטהרתה אצל כתנא דצרייתא דהכא מיתוקמא שפיר ת"ק דהתס דכיון דיס צמינו שחיטה אגצ אמו מיקרי שפיר יש צמינו שחיטה ולא מלי למילף מצהמה טמאה ולהכי כריך התס לאללה למימר דאין שחיטה מטהרתו ומיניו סוגיא דהתס לא אחיא כחנא קמא דצרייתא דהכא דרצא מפרש התס טעמא דרצי יוסי ורצי אליעזר דצצרי ^טצטרפה אַע"ג דמתה היא דשחיטה מטהרתה הכא נמי לא שגא ורצנן לא דמי לטרפה אפילו מן הצטן דיס צמינו שחיטה הכא אין צמינו שחיטה וטמא תנא דמתניתין משזס קרא דלאכלא חשיב צן ח' אין צמינו שחיטה אי נמי קרא דלאכלא דדריש ת"ק התס הוי אַסמכתא צעלמא דהא לאציי דמוקי התס פלוגתמיייו דפליגי מר סצור חי הווא ומר סצור מת הווא כריך לומר דאסמכתא היא דכיון דחשיב ליה כמת צלאו קרא אין שחיטתו מטהרתו: **חלצו**

ר"ש

אין בהם אלא מצות פרוש בלבד. וקרא דצרייתא אינו אלגא אַסמכתא צעלמא וא"ת וכיון דמדאורייתא שרי צאכילה אמאי נקט צצרייתא דלעיל (דף עה). לא אס טייהרה שחיטת טרפה אותה ואת האצור המדולדל צה מה שייך שס להזכיר אצור מדולדל דשרי אף צאכילה וי"ל דה"ק אצור המדולדל צה גזרו ציה רצנן איסור אכילה ולא גזרו שלא תהא שחיטה מטהרתו כמו עובר דצר שאינו גופה: **תרי במותם כתיבי**. וא"ת הא אכתי כריכי לצדדשינן צהעור והרוצט (לקמן דף קכח): יכול צצר הפורש מן השרליס יהא טמא תלמוד לומר צמותס מה מיתה שאינה עושה חליפין כו' וי"ל דענין מותס וההיא דרשה מחד צמותס נפקא אי נמי דרשה דהתס מנצלסם נפקא מה נצלה שאין עושה חליפין ונקט צמותס לפי שהיא דרשה פשוטה:

מחלוקת באבר דעובר חי. וצנן ח' דאילו בן ט' כשאר צהמה הוא לר"מ וטעון שחיטה: **ולרהאי תנא דקפריך טרפה דשחיטה מטהרתה מנא אן**. קצת תימה דכולא חדא צרייתא היא צת"כ ידע רישא ולא ידע סיפא^ט): **נפקא ליה מדרב יהודה כו'**. וא"ת דתניא צצ"פ רבי אליעזר דמילה (שנת דף קלו). לאללה להציא בן ח' שאין שחיטתו מטהרתו ורבי יוסי ור"א צרצי שמעון אומרים שחיטתו מטהרתו והשתא כוילהו לא מתוקס כתנא דמתני' דאפילו ת"ק דהתס משמע דאי לאו לאללה ה"א דשחיטה מטהרתו ולתנא דמתני' בן ח' כיון דאין צמינו שחיטה ידעינן ליה מצהמה טמאה דאין שחיטה מטהרתה אצל כתנא דצרייתא דהכא מיתוקמא שפיר ת"ק דהתס דכיון דיס צמינו שחיטה אגב אמו מיקרי שפיר יש צמינו שחיטה ולא מלי למילף מצהמה טמאה ולהכי כריך התס לאללה למימר דאין שחיטה מטהרתו ומיניו סוגיא דהתס לא אחיא כחנא קמא דצרייתא דהכא דרצא מפרש התס טעמא דרצי יוסי ורצי אליעזר דצצרי ^טצטרפה אַע"ג דמתה היא דשחיטה מטהרתה הכא נמי לא שגא ורצנן לא דמי לטרפה אפילו מן הצטן דיס צמינו שחיטה הכא אין צמינו שחיטה וטמא תנא דמתניתין משזס קרא דלאכלא חשיב צן ח' אין צמינו שחיטה אי נמי קרא דלאכלא דדריש ת"ק התס הוי אַסמכתא צעלמא דהא לאציי דמוקי התס פלוגתמיייו דפליגי מר סצור חי הווא ומר סצור מת הווא כריך לומר דאסמכתא היא דכיון דחשיב ליה כמת צלאו קרא אין שחיטתו מטהרתו: **חלצו**

ר"ש

אין בהם אלא מצות פרוש בלבד. וקרא דצרייתא אינו אלגא אַסמכתא צעלמא וא"ת וכיון דמדאורייתא שרי צאכילה אמאי נקט צצרייתא דלעיל (דף עה). לא אס טייהרה שחיטת טרפה אותה ואת האצור המדולדל צה מה שייך שס להזכיר אצור מדולדל דשרי אף צאכילה וי"ל דה"ק אצור המדולדל צה גזרו ציה רצנן איסור אכילה ולא גזרו שלא תהא שחיטה מטהרתו כמו עובר דצר שאינו גופה: **תרי במותם כתיבי**. וא"ת הא אכתי כריכי לצדדשינן צהעור והרוצט (לקמן דף קכח): יכול צצר הפורש מן השרליס יהא טמא תלמוד לומר צמותס מה מיתה שאינה עושה חליפין כו' וי"ל דענין מותס וההיא דרשה מחד צמותס נפקא אי נמי דרשה דהתס מנצלסם נפקא מה נצלה שאין עושה חליפין ונקט צמותס לפי שהיא דרשה פשוטה:

מחלוקת באבר דעובר חי. וצנן ח' דאילו בן ט' כשאר צהמה הוא לר"מ וטעון שחיטה: **ולרהאי תנא דקפריך טרפה דשחיטה מטהרתה מנא אן**. קצת תימה דכולא חדא צרייתא היא צת"כ ידע רישא ולא ידע סיפא^ט): **נפקא ליה מדרב יהודה כו'**. וא"ת דתניא צצ"פ רבי אליעזר דמילה (שנת דף קלו). לאללה להציא בן ח' שאין שחיטתו מטהרתו ורבי יוסי ור"א צרצי שמעון אומרים שחיטתו מטהרתו והשתא כוילהו לא מתוקס כתנא דמתני' דאפילו ת"ק דהתס משמע דאי לאו לאללה ה"א דשחיטה מטהרתו ולתנא דמתני' בן ח' כיון דאין צמינו שחיטה ידעינן ליה מצהמה טמאה דאין שחיטה מטהרתה אצל כתנא דצרייתא דהכא מיתוקמא שפיר ת"ק דהתס דכיון דיס צמינו שחיטה אגב אמו מיקרי שפיר יש צמינו שחיטה ולא מלי למילף מצהמה טמאה ולהכי כריך התס לאללה למימר דאין שחיטה מטהרתו ומיניו סוגיא דהתס לא אחיא כחנא קמא דצרייתא דהכא דרצא מפרש התס טעמא דרצי יוסי ורצי אליעזר דצצרי ^טצטרפה אַע"ג דמתה היא דשחיטה מטהרתה הכא נמי לא שגא ורצנן לא דמי לטרפה אפילו מן הצטן דיס צמינו שחיטה הכא אין צמינו שחיטה וטמא תנא דמתניתין משזס קרא דלאכלא חשיב צן ח' אין צמינו שחיטה אי נמי קרא דלאכלא דדריש ת"ק התס הוי אַסמכתא צעלמא דהא לאציי דמוקי התס פלוגתמיייו דפליגי מר סצור חי הווא ומר סצור מת הווא כריך לומר דאסמכתא היא דכיון דחשיב ליה כמת צלאו קרא אין שחיטתו מטהרתו: **חלצו**

ר"ש

עד.

אין בהם אלא מצות פרוש בלבד. וקרא דצרייתא אינו אלגא אַסמכתא צעלמא וא"ת וכיון דמדאורייתא שרי צאכילה אמאי נקט צצרייתא דלעיל (דף עה). לא אס טייהרה שחיטת טרפה אותה ואת האצור המדולדל צה מה שייך שס להזכיר אצור מדולדל דשרי אף צאכילה וי"ל דה"ק אצור המדולדל צה גזרו ציה רצנן איסור אכילה ולא גזרו שלא תהא שחיטה מטהרתו כמו עובר דצר שאינו גופה: **תרי במותם כתיבי**. וא"ת הא אכתי כריכי לצדדשינן צהעור והרוצט (לקמן דף קכח): יכול צצר הפורש מן השרליס יהא טמא תלמוד לומר צמותס מה מיתה שאינה עושה חליפין כו' וי"ל דענין מותס וההיא דרשה מחד צמותס נפקא אי נמי דרשה דהתס מנצלסם נפקא מה נצלה שאין עושה חליפין ונקט צמותס לפי שהיא דרשה פשוטה:

מחלוקת באבר דעובר חי. וצנן ח' דאילו בן ט' כשאר צהמה הוא לר"מ וטעון שחיטה: **ולרהאי תנא דקפריך טרפה דשחיטה מטהרתה מנא אן**. קצת תימה דכולא חדא צרייתא היא צת"כ ידע רישא ולא ידע סיפא^ט): **נפקא ליה מדרב יהודה כו'**. וא"ת דתניא צצ"פ רבי אליעזר דמילה (שנת דף קלו). לאללה להציא בן ח' שאין שחיטתו מטהרתו ורבי יוסי ור"א צרצי שמעון אומרים שחיטתו מטהרתו והשתא כוילהו לא מתוקס כתנא דמתני' דאפילו ת"ק דהתס משמע דאי לאו לאללה ה"א דשחיטה מטהרתו ולתנא דמתני' בן ח' כיון דאין צמינו שחיטה ידעינן ליה מצהמה טמאה דאין שחיטה מטהרתה אצל כתנא דצרייתא דהכא מיתוקמא שפיר ת"ק דהתס דכיון דיס צמינו שחיטה אגב אמו מיקרי שפיר יש צמינו שחיטה ולא מלי למילף מצהמה טמאה ולהכי כריך התס לאללה למימר דאין שחיטה מטהרתו ומיניו סוגיא דהתס לא אחיא כחנא קמא דצרייתא דהכא דרצא מפרש התס טעמא דרצי יוסי ורצי אליעזר דצצרי ^טצטרפה אַע"ג דמתה היא דשחיטה מטהרתה הכא נמי לא שגא ורצנן לא דמי לטרפה אפילו מן הצטן דיס צמינו שחיטה הכא אין צמינו שחיטה וטמא תנא דמתניתין משזס קרא דלאכלא חשיב צן ח' אין צמינו שחיטה אי נמי קרא דלאכלא דדריש ת"ק התס הוי אַסמכתא צעלמא דהא לאציי דמוקי התס פלוגתמיייו דפליגי מר סצור חי הווא ומר סצור מת הווא כריך לומר דאסמכתא היא דכיון דחשיב ליה כמת צלאו קרא אין שחיטתו מטהרתו: **חלצו**

ר"ש

אין בהם אלא מצות פרוש בלבד. וקרא דצרייתא אינו אלגא אַסמכתא צעלמא וא"ת וכיון דמדאורייתא שרי צאכילה אמאי נקט צצרייתא דלעיל (דף עה). לא אס טייהרה שחיטת טרפה אותה ואת האצור המדולדל צה מה שייך שס להזכיר אצור מדולדל דשרי אף צאכילה וי"ל דה"ק אצור המדולדל צה גזרו ציה רצנן איסור אכילה ולא גזרו שלא תהא שחיטה מטהרתו כמו עובר דצר שאינו גופה: **תרי במותם כתיבי**. וא"ת הא אכתי כריכי לצדדשינן צהעור והרוצט (לקמן דף קכח): יכול צצר הפורש מן השרליס יהא טמא תלמוד לומר צמותס מה מיתה שאינה עושה חליפין כו' וי"ל דענין מותס וההיא דרשה מחד צמותס נפקא אי נמי דרשה דהתס מנצלסם נפקא מה נצלה שאין עושה חליפין ונקט צמותס לפי שהיא דרשה פשוטה:

מחלוקת באבר דעובר חי. וצנן ח' דאילו בן ט' כשאר צהמה הוא לר"מ וטעון שחיטה: **ולרהאי תנא דקפריך טרפה דשחיטה מטהרתה מנא אן**. קצת תימה דכולא חדא צרייתא היא צת"כ ידע רישא ולא ידע סיפא^ט): **נפקא ליה מדרב יהודה כו'**. וא"ת דתניא צצ"פ רבי אליעזר דמילה (שנת דף קלו). לאללה להציא בן ח' שאין שחיטתו מטהרתו ורבי יוסי ור"א צרצי שמעון אומרים שחיטתו מטהרתו והשתא כוילהו לא מתוקס כתנא דמתני' דאפילו ת"ק דהתס משמע דאי לאו לאללה ה"א דשחיטה מטהרתו ולתנא דמתני' בן ח' כיון דאין צמינו שחיטה ידעינן ליה מצהמה טמאה דאין שחיטה מטהרתה אצל כתנא דצרייתא דהכא מיתוקמא שפיר ת"ק דהתס דכיון דיס צמינו שחיטה אגב אמו מיקרי שפיר יש צמינו שחיטה ולא מלי למילף מצהמה טמאה ולהכי כריך התס לאללה למימר דאין שחיטה מטהרתו ומיניו סוגיא דהתס לא אחיא כחנא קמא דצרייתא דהכא דרצא מפרש התס טעמא דרצי יוסי ורצי אליעזר דצצרי ^טצטרפה אַע"ג דמתה היא דשחיטה מטהרתה הכא נמי לא שגא ורצנן לא דמי לטרפה אפילו מן הצטן דיס צמינו שחיטה הכא אין צמינו שחיטה וטמא תנא דמתניתין משזס קרא דלאכלא חשיב צן ח' אין צמינו שחיטה אי נמי קרא דלאכלא דדריש ת"ק התס הוי אַסמכתא צעלמא דהא לאציי דמוקי התס פלוגתמיייו דפליגי מר סצור חי הווא ומר סצור מת הווא כריך לומר דאסמכתא היא דכיון דחשיב ליה כמת צלאו קרא אין שחיטתו מטהרתו: **חלצו**

ר"ש

אין בהם אלא מצות פרוש בלבד. וקרא דצרייתא אינו אלגא אַסמכתא צעלמא וא"ת וכיון דמדאורייתא שרי צאכילה אמאי נקט צצרייתא דלעיל (דף עה). לא אס טייהרה שחיטת טרפה אותה ואת האצור המדולדל צה מה שייך שס להזכיר אצור מדולדל דשרי אף צאכילה וי"ל דה"ק אצור המדולדל צה גזרו ציה רצנן איסור אכילה ולא גזרו שלא תהא שחיטה מטהרתו כמו עובר דצר שאינו גופה: **תרי במותם כתיבי**. וא"ת הא אכתי כריכי לצדדשינן צהעור והרוצט (לקמן דף קכח): יכול צצר הפורש מן השרליס יהא טמא תלמוד לומר צמותס מה מיתה שאינה עושה חליפין כו' וי"ל דענין מותס וההיא דרשה מחד צמותס נפקא אי נמי דרשה דהתס מנצלסם נפקא מה נצלה שאין עושה חליפין ונקט צמותס לפי שהיא דרשה פשוטה:

מחלוקת באבר דעובר חי. וצנן ח' דאילו בן ט' כשאר צהמה הוא לר"מ וטעון שחיטה: **ולרהאי תנא דקפריך טרפה דשחיטה מטהרתה מנא אן**. קצת תימה דכולא חדא צרייתא היא צת"כ ידע רישא ולא ידע סיפא^ט): **נפקא ליה מדרב יהודה כו'**. וא"ת דתניא צצ"פ רבי אליעזר דמילה (שנת דף קלו). לאללה להציא בן ח' שאין שחיטתו מטהרתו ורבי יוסי ור"א צרצי שמעון אומרים שחיטתו מטהרתו והשתא כוילהו לא מתוקס כתנא דמתני' דאפילו ת"ק דהתס משמע דאי לאו לאללה ה"א דשחיטה מטהרתו ולתנא דמתני' בן ח' כיון דאין צמינו שחיטה ידעינן ליה מצהמה טמאה דאין שחיטה מטהרתה אצל כתנא דצרייתא דהכא מיתוקמא שפיר ת"ק דהתס דכיון דיס צמינו שחיטה אגב אמו מיקרי שפיר יש צמינו שחיטה ולא מלי למילף מצהמה טמאה ולהכי כריך התס לאללה למימר דאין שחיטה מטהרתו ומיניו סוגיא דהתס לא אחיא כחנא קמא דצרייתא דהכא דרצא מפרש התס טעמא דרצי יוסי ורצי אליעזר דצצרי ^טצטרפה אַע"ג דמתה היא דשחיטה מטהרתה הכא נמי לא שגא ורצנן לא דמי לטרפה אפילו מן הצטן דיס צמינו שחיטה הכא אין צמינו שחיטה וטמא תנא דמתניתין משזס קרא דלאכלא חשיב צן ח' אין צמינו שחיטה אי נמי קרא דלאכלא דדריש ת"ק התס הוי אַסמכתא צעלמא דהא לאציי דמוקי התס פלוגתמיייו דפליגי מר סצור חי הווא ומר סצור מת הווא כריך לומר דאסמכתא היא דכיון דחשיב ליה כמת צלאו קרא אין שחיטתו מטהרתו: **חלצו**

ר